

Vejstrup: Der er et gammelt Ord, der siger, at efter den søde Kløe kommer den sure Svie, og det forekommer mig, at man i nogen Grad kan sætte det som Motto over Behandlingen af de Forslag, som foreligger her i Dag. Den Krigstid, vi har gennemlevet, har i mange Henseender udviklet sig til at blive en Krise-tid, og selv om man vel ikke kan anvende Ordet Krise paa vore finansielle Forhold, kan ingen være blind for, at vor finansielle Stilling i dette Øjeblik er overordentlig vanskelig. I Stedet for, at det skulde bære hen imod økonomisk Lighed, i Stedet for, at det skulde bære der henimod, at, som den gamle Sang siger, faa fik for meget og færre for lidt, udviklede det sig under Krigsperioden tværtimod saaledes, at vel var der en hel Del, som fik meget, maaske for meget, men der var langt, langt flere, som fik for lidt. Resultatet af denne Krigstidens Kasten Livets Goder i Flæng til mange og Stene i Stedet for Brød, om jeg maa bruge det Udtryk, til langt flere var jo den Regulering af Priserne paa Levnedsmidler, som fandt Sted for derigen-nem at sikre den almindelige Befolkning den nødvendige Ernæring. Denne Indgri-ben fra Statsmagts Side gennem Pris-regulering i Forhold, som man aldrig no-gen Sinde havde kendt tidligere, tror jeg for mit Vedkommende har virket over-ordentlig tilfredsstillende og i høj Grad heldigt i det overvejende Antal Tilfælde. Jeg tror, det vilde have været ganske umuligt at føre nogen anden Politik, for ingen kan være blind for, at disse Foranstaltninger har været af afgørende Betydning for en stor Del af Befolkningens Ernæring. For øvrigt er det i dette Øjeblik erkendt af alle Partier i Rigsdagen, at den Poli-tik var nødvendig, og jeg tror ogsaa, det er med en vis Tilfredsstillelse, Bevillings-myndighederne ser, at de har lagt Forhol-det saaledes til Rette, at det virkelig har været muligt at opretholde Ernæringen i den Udstrækning, som sket er. Denne Til-fredsstillelse er det, jeg kalder for den søde Kløe.

Den anden Side af Medaillen er den, som repræsenterer den sure Svie, den Svie, som føles ved de Udgifter, disse Foran-staltninger har medført. I den Henseende vil jeg ogsaa gerne, som det er gjort sær-lig af det ærede Medlem (Piper), der talte fra konservativ Side, henviser til Bilagene til Betænkningerne og ganske særlig til Bilag 12, som indeholder en Oversigt over Indenrigsministeriets antagelige Udgift i Finansaaret 1919—20 i Henhold til gæl-

dende Love og Bestemmelser. Der findes i dette Bilag opført ikke mindre end 55 Punkter, som alle sammen kan sættes i Forbindelse med Befolkningens Forsyning med visse Fornødenheder, som nu en Gang er nødvendige i det daglige Liv. Nu skal jeg selvfølgelig ikke trætte det høje Ting med at opremse alle disse Poster, men nøjes med at anføre en Post, som findes under Nr. 18 i dette Bilag: Tilskud til Svin, afgivne til Hjemmeforbruget, for Tidsrummet fra 1. April til 1. September, et Beløb af 25 500 000 Kr. Jeg skal henviser til en Post under Nr. 37, som drejer sig om Sukkerordningen indtil Høsten 1919, et Beløb af 11 300 000 Kr. Jeg skal for det tredje nævne den under Nr. 47 opførte Post, som angaar Statens Overtagelse af Høsten 1918, hvor det drejer sig om et Beløb paa 31 500 000 Kr. Alt i alt viser det sig, at de paa dette Bilag opførte Sum-mer repræsenterer et Beløb af 101,7 Mill., eventuelt 107,2 Mill. Kr. Det er disse Tal, der, som jeg sagde før, repræsenterer den sure Svie.

Men Forholdet er jo ikke saa enkelt, at det blot er disse Tal, jeg her har nævnt, og som angaar Ernæringen, der har været afgørende for Fremsettelsen af disse Skat-telove. Man har fra alle Sider i Folke-tinget erkendt — de samme Betragt-ninger er gjorte gældende i Dag af samtlige Ordførere, og i de Bemærkninger, som ledsager Forslaget til Indkomst- og For-mueskat, findes en direkte Henvisning der-til —, at ogsaa de nylig vedtagne Løn-ningslove saavel som de, der endnu ikke er vedtagne, gør det nødvendigt at søge en forøget Indtægt for Statskassen. Det siger sig selv, at det vilde være ganske utænkeligt, at Statskassen kunde præ-til at præstere en saadan Udgift, men at det er nødvendigt at tænke paa forøget Indtægt. Men her gælder det samme som overfor Dyrtidsforanstaltningerne, nemlig det, at der har været en vis Tilfredsstil-lelse i at kunne imødekomme de Krav og Ønsker, naar de i øvrigt holdtes indenfor Rimelighedens Grænser, som fremsattes af Statens Embeds- og Tjenestemænd, og det vilde i øvrigt ogsaa være ganske ufor-svarligt, set fra Samfundets Side, ikke at gaa til en klækkelig Forhøjelse af disse Stats-funktionærers Lønninger. Men var der saaledes en vis Tilfredsstillelse for Bevil-lingsmagten i at imødekomme de Ønsker, som fremsattes med saa stor Vægt saavel af Tjenestemændenes Organisationer som af selve Lønningskommissionen, er det en Selvfølge, at det er mindre tilfredsstillende